

„Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět.“

Jan Amos Komenský



Almanach oceněných prací
oblastního kola literární soutěže
O poklad strýce Juráša
2019/2020

O poklad strýca Juráša

Almanach oceněných prací
oblastního kola literární soutěže
2019/2020

Městská knihovna
Rožnov pod Radhoštěm



Práce nebyly stylisticky upravovány.

Sestavila: Jitka Slezáková

Sazba: Sabina Panáčková

V roce 2020 vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace. Bezručova 519, 756 61, Rožnov pod Radhoštěm.

tel. 571 654 747, 777 750 455 (půjčovna), 776 466 982 (čítárna)

knihovna@knir.cz, www.knir.cz, www.facebook.com/knir.cz

Předmluva na pár řádků

Psát o škole může být nuda, zvláště pak pro děti, které v ní tráví většinu svého času v průběhu školního roku. Takhle se to může jevit na první pohled, ale když se nad tím zamyslím, nemusí tomu tak být vždy. Vždyť přece, při vzpomínce na své dětství, ve škole se často rodí plány na odpolední dobrodružství, rodí se přátelství, poznávají se nové věci, parodují se učitelé a kdovíco ještě. Také by člověk mohl být ke škole a učitelům kritický a vyřídit si s nimi účty, alespoň na papíře.

Takhle si to představuji já, Pavel Zajíc, stár 44 let, toho času ředitel knihovny. Jak to dopadlo ve skutečnosti, Vám prozradí následující stránky a řádky. Jsem zvědavý, co na ně řeknete.



nejlepší učitel

„Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět.“

Jan Amos Komenský

Témata:

Můj vysněný (nejlepší) učitel

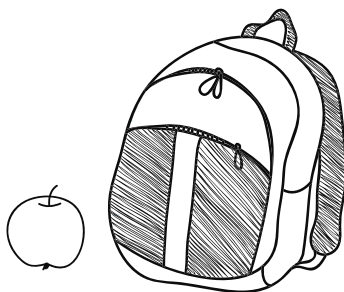
Můj ideální den ve škole – jak by měl vypadat

Úsměvné perličky ze školní lavice

Kdybych já byl/a učitel/ka

I. kategorie

(1. – 3. třída)



Klára Kubínová

Můj ideální den ve škole

V pondělí jsem šla do školy. Máma mi řekla, že si mám vybalit všechny sešity a učebnice. Dorazili jsme do školy. Vešla jsem do třídy a začala 1. hodina. Měli jsme matiku a paní učitelka rozdala příklady $1+1=$, $2-1=$, $3+2=$ atd. Vypočítala jsem je a všechny jsem měla správně, dostala jsem pytlík kyselých žízálek. Druhou hodinu byla čeština, psali jsme do písanky a pak nás paní učitelka vzala na zmrzku. 3. hodinu jsme šli do bazénu, bylo to tam super, dělali jsme salta do vody a plavali jsme s umělými ocasy a já měla modrý. Bylo to fakt bezva. 4. hodinu byla prvouka, šli jsme do zverimexu a mohli jsme si vybrat jakékoliv zvířátko. Koupila jsem si všechny akvarijní žabky, které tam byly a ještě pár krásných rybek – třeba nádhernou papouščí rybu. Taky jsem si koupila tři nádherné králíčky. Pátou hodinu byla výtvarka, kde jsme plstili a já jsem vytvořila krásnou barevnou růži a kytku, která mohla být jako polštářek. Pak paní učitelka vytáhla stojany a řekla nám, abychom si nakreslili svoje zvířátko, které jsme si koupili. Já jsem malovala temperami, podařil se mi krásný obraz, který jsem ukázala svým králíčkům. Moc se jim to líbilo. Pak paní učitelka řekla, že má pro nás devátá třída překvapení. Šli jsme do nejvyššího patra, otevřeli jsme dveře a v okně byla obrovská duhová skluzavka, která vedla do bazénu. Bylo léto, krásný poslední školní dééén.

Matěj Černoch

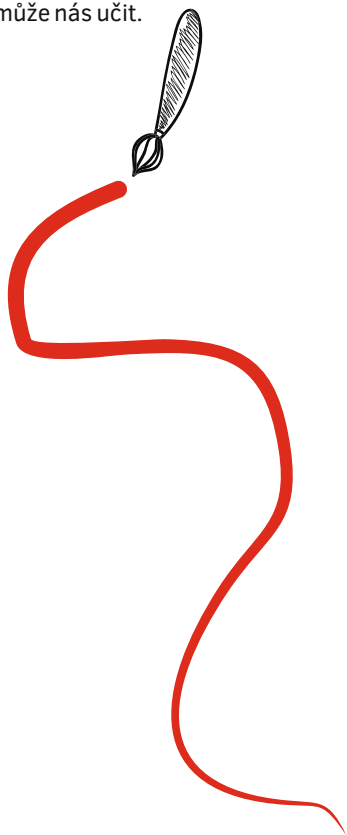
Můj ideální den ve škole

Byla jedna škola, která šla na procházku do lesa. Z ničeho nic uviděli létající talíř. UFO řekl Jirka. Opravdu to bylo UFO. Odneslo celou třídu. Ale jeden ufon byl tak hodný, že je vzal do ufounské školy. Zrovna měli TV, skákali po měsíci. Potom mněli PRV, učili se o mléčné dráze a taky o Zeměkouli. Pak nás vzali domů. Konec

Sára
Posadová

Moje vysněná učitelka

Moje vysněná učitelka je paní učitelka Lenka. Už od první třídy si velice rozumíme. Je velmi hodná a má smysl pro humor. Je zároveň laskavá a hravá, ale umí být i přísná. Moc ráda s ní zpívám, už jsme si zazpívali spoustu písní. Má také skvělé nápady. Většinou jdu do školy znuděně, ale paní učitelka Lenka umí vykouzlit zábavu všude. I v matice, a to jsem ji ráda neměla. Ale paní učitelka mi ukázala, jak na to a teď je to můj nejoblíbenější předmět. Skvěle cokoliv naučí, umí to pěkně vysvětlit tak, že to všichni pochopí. Jsem ráda, že si paní učitelka vybrala právě tohle povolání a může nás učit.



Alžběta Juříčková

Tahle škola, to je sen

Kdybych byla učitelkou,
měli bychom školu velkou.

Plnou stromů, květin, trávy,
na chodbách pásly by se krávy.

Na komíně bydleli by čápi,
v umyvadle kuřalky nám žáby.

Kolem po stěnách jen mráčky,
místo skříní samé hračky.

Místo židlí krásná louka,
z té se na svět nejlíp kouká.

Počítáme luční kvítí,
sluníčko nám k tomu svítí.

Napišeme větou jednou,
škola naše: Naviděnou!

Nikola Horáková

Krásný den

Kdybych byla učitelkou,
měla bych já radost velkou.
S úsměvem bych ráno vstala,
písníčku si zazpívala.

A pak hurá do školy,
zkontrolovat úkoly.

Se zvoněním děti stojí
a všichni mi říci chtějí,
jak se velmi těší,
že mě zas potěší.

Úkoly mi zamávají,
jedničky už dostávají.

Celý den je prostě prima,
nezkazí ho ani rýma,
když jsme všichni spolu,
u jednoho stolu.

Teodor Vaculín

Já učitel

Kdybych já bych učitel,
smál bych se celý den.

Učitel já vždy být chtěl,
za katedrou sedět, byl můj sen.

Jedničky já dávám rád,
chci být s dětmi kamarád.

Děti učím číst a psát,
kreslit, sčítat, odčítat.

Do tělocvičny s dětmi chodím rád,
nemůžeme stále jen počítat.

Ptáci, brouci, kytičky,
to vše učím, ty moje dětičky.

Občas pětka přilítne,
nezbedný žák mě namíchne.

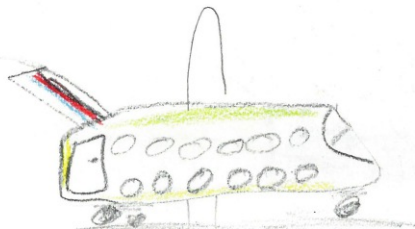
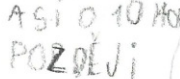
Angličtina to je věda,
učit se jí, to je třeba.

S úsměvem jde všecko líp,
úkoly vždy děti musí mít.

Moje třída třetáků,
je plná skvělých parťáků.

Kdybych byl ještě lepší učitel,
mohl jsem být ředitel.

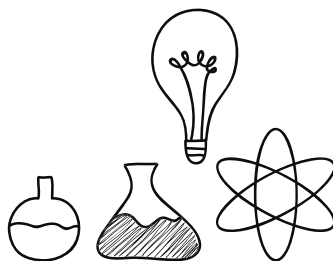






II. kategorie

(4. – 5. třída)



Berenika Farníková

Můj první den v Bradavicích

Bylo ráno. Venku fučel vítr. V tu chvíli jsem se vzbudila. Byla jsem v nebelvírských ložnicích. Odhrnula jsem závěs, který byl kolem mé postele, a vstala. Všechny děti ještě spaly, protože bylo šest hodin ráno. Sešla jsem po schodech dolů. Dole někdo byl. Byla tam jedna holka. Měla hnědé kudrnaté a rozčuchané vlasy a řekla mi: „Ahoj.“

„Ahoj,“ odpověděla jsem jí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se mě.

„Berenika. A ty?“

„Já jsem Hermiona.“

„Do jakého ročníku chodíš?“ zeptala jsem se jí tentokrát já.

„Do druhého. Budu hádat, ty chodíš do prvního.“

„Ano, máš pravdu.“

„Takže ty jsi tady poprvé. Chceš Bradavice trochu ukázat?“

„To bude prima.“

„Tak pojď!“ vybídla mě Hermiona.

Oblékla jsem si košili a sukni a šla jsem.

„Ukážu ti knihovnu a famfrpálové hřiště,“ vykřikla Hermiona nadšeně a vyjmenovala asi ještě deset dalších místností. Když jsme obešly snad půlku Bradavic, najednou se Hermiona zastavila.

„Co se děje?“ zeptala jsem se jí překvapeně.

„Nestihneme první hodinu!“ odpověděla mi vyděšeně.

Rozběhly jsme se. Když jsme doběhly skoro až do nebelvírské společenské místnosti, zakopla jsem o kbelík a upadla. Jen stěží jsem se zvedla. Uviděla jsem pána, který zrovna vytíral podlahu.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se potichu Hermiony.

„Já jsem Filch,“ zabručel ten pán místo ní. Raději jsme upalovaly pryč. Školník Filch za námi běžel a křičel: „Tohle si uklidíte!“

Konečně jsme dorazily do naší společenské místnosti. „Kde jsi byla, Hermiono?“ zajímal se kluk s brýlemi a s jizvou na čele ve tvaru blesku. Byl s ním pihatý kluk s rezavými vlasy.

Hermiona ani neodpověděla a hned řekla: „Rone, Harry – to je Berenika.“

„Ahoj,“ řekli mi.

Vyrazili jsme se nasnídat. Ke snídani jsem si dala vanilkovou, citronovou a čokoládovou zmrzlinu a jako nápoj malinovou limonádu. Pak jsme se šli

obléknout do hábitů. Teď rychle na hodinu!

První hodina byla hodina lektvarů profesora Severuse Snapea. S Hermionou, Harrym a Ronem jsme se museli rozdělit, protože byli o rok starší. Až jsem došla, posadila jsem se do lavice jako ostatní. Byli jsme v temném sklepení. Přišel tam profesor Snape. Měl dlouhé černé mastné vlasy. „Dneska se naučíme lektvar spaní,“ prohlásil Snape. Na tabuli napsal přísady podle velice zvláštního receptu. Když jsem to dovařila, začal z mého kotlíku stoupat hustý oranžový dým. Profesor Snape se na mě podíval. Jakmile uviděl, že mám všechno správně, otočil se ke mě zády a odešel. Právě skončila hodina lektvarů.

Sešla jsem se znovu s Hermionou, Harrym a Ronem. Zeptali se mě, jaká byla moje první hodina.

„Docela dobrá. Snape byl na mě fakt moc milý,“ ušklíbla jsem se. Harry, Ron a Hermiona se zasmáli.

Po přestávce jsem měla hodinu přeměňování. Sedla jsem si do přední lavice a hned přišla profesorka McGonagallová. Postavila se před nás a prohlásila: „Jsem profesorka McGonagallová. Dnes se budeme učit, jak přeměnit zvíře v lžici od polévky.“

Kouzlo bylo dost těžké. Měli jsme lehce mávnout hůlkou a říct zaklínadlo: „Fon loran kusímo.“ Podařilo se mi to jako první. „Deset bodů pro Nebelvír,“ prohlásila profesorka McGonagallová, když jsem jí to předvedla. Hodina už skončila. Dostali jsme asi pět domácích úkolů.

Po obědě, na kterém jsme si mohli dát co chceme, jsem se šla s Hermionou, Harrym a Ronem projít ven. Když jsme došli k famfrpálovému hřišti, uviděli jsme záblesk zlatého světla. Podívali jsme se odkud to přichází. Světlo vycházelo z podivné zlaté květiny. „Zkusme jí utrhnout,“ navrhl Harry, „uvidíme, co se stane.“

„Já bych to nedělala,“ varovala Harryho Hermiona, ale Harry se jí už dotýkal.

V tu chvíli se z půdy vynořila veliká kostnatá ruka. Popadla Harryho za ruku a tahala ho pod zem. Rychle jsem Harryho chytla za nohu, ale veliká ruka stáhla pod zem i mě. Harry proti ruce vyslal kletbu a ruka ho pustila a zmizela. Nevěděli jsme, kudy jít ven. Bylo tam strašně moc cestiček. Vybrali jsme tu rovnou. Šli jsme dlouho, pak jsme zahrnuli doleva a potom doprava. Ve chvíli, kdy už jsme viděli východ z podzemí, objevili se před námi páni s kápí a s maskou. A začali po nás střílet kletby. Jedna kletba „mdloby na tebe“ mě zasáhla. Skácela jsem se na zem.

Když jsem se probudila, ležela jsem na ošetřovně u madame Pomfreyové. Byla jsem celá od modřin. Nade mnou se nakláněli Harry, Ron a Hermiona. Harry byl taky celý od modřin.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Byla to past od smrtijedů. Naštěstí nás zachránil ředitel této školy – Albus Brumbál,“ řekl Harry.

Za hodinu jsem mohla z ošetřovny. Bylo devět hodin večer, a proto jsme šli všichni spát. Když už jsem ležela v posteli, pomyslela jsem si: „Kéž by byl zítra také tak dobrodružný a skvělý den jako dnes!“

Zdeňka Lázníčková

Pohádka

Když jsem šla po škole, našla jsem na zemi princeznu školních skřítků. Pomohla jsem jí a ona mě na oplátku přivedla na místo, ke sklepení, kde jsem našla speciální dortík s nápovědami. Nabídla mi ho, ať ochutnám, a já jí poděkovala. Princezna najednou zmizela, v tu chvíli mi došlo, ... píšeme test, a tak jsem spěchala do třídy.

V dalších hodinách se mi dařilo taky bez problémů. Bylo to super, samý úspěch. Měli jsme skvělý oběd!

Místo páté hodiny jsme šli na procházku. Darovaný dortík mi ve všem pomáhal. U sklepení jsem našla ještě dopis...

Ahoj Zdeňko, učitelé na nás zapomněli, nevěří v naše kouzla a pomoc. Potřebujeme, abys dala zkusit další dortík všem učitelům na této škole.

Poslechla jsem radu z dopisu. Od té doby se ve škole dařilo nejen mně.

Když jsem o tom později pověděla rodičům, nevěřili mi.

Jeden kousek dortíku, jen maličký, mi ale zbyl, a tak jsem jim dala tajně okusit. Najednou si i oni vzpomněli na své školní zážitky a kamarády. Takto by vypadal můj ideální den ve škole, kdybych byla v pohádce.

Anna Nejezchlebová

Můj ideální den ve škole

Zažila jsem ho. V ideálním dni ve škole se učila pouze hudební výchova a matematika. Na oběd se podávaly skořicové lívanečky a místo družiny byl lunapark, kam mohly jen hodné děti. A taky jen hodní dospělí.

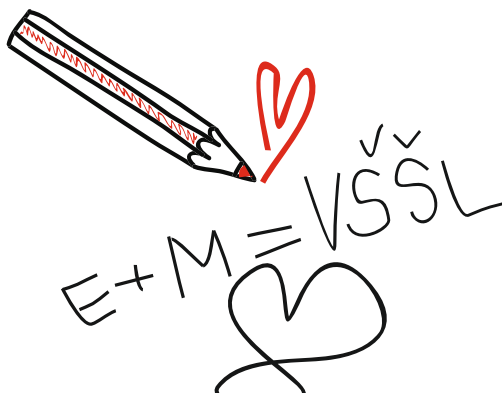
Tak, a teď, jak to vlastně proběhlo. Přišla jsem ke skřínce, u které mi páťák pomohl všechny věci uložit. Potom jsem kráčela po chodbě a nikdo se tam nehádal. Všichni si četli nebo se učili. Poté, když jsem si říkala, že je tu krásné ticho, jsem vyšla po schodech nahoru do třídy. Ve třídě se nikdo nepral, neběhal tam, a dokonce ani neřval! Zeptala jsem se, jestli si se mnou někdo půjde zahrát páčkový fotbalík na chodbu. Ozvala se moje nejlepší kamarádka: „Dobře! Počkej ale prosím zhruba 10 minut, dočtu kapitolu. Je to napínavé.“ A já si řekla v duchu: „Jupí! Konečně nejsem sama, která má ráda knížky!“ A než moje nejlepší kamarádka dokončila kapitolu, já si chvíli četla knížku, kterou jsem rozečetla včera. Když uběhlo 10 minut, šly jsme hrát. Ze začátku to bylo vyrovnané, ale potom jsem se pomalu dostávala do vedení. Po chvíli jsem si všimla, že se moje kamarádka už tolik neusmívá, a přišlo mi jí líto. Nešlo mi o výhru, tak jsem ji nakonec nechala vyhrát, aby nebyla smutná. Ale né o moc, aby jí to nepřišlo divné. Když se ozvalo zvonění, všichni už byli v lavicích, dokonce i s nachystanými učebnicemi! Tak se mi to líbí.

Byla matematika, můj nejoblíbenější předmět! Jako první jsme si na rozcvičení dali písemné odčítání, sčítání, násobení a dělení. Všechno jsem měla správně! Potom, měli jsme na to 30 minut, jsme měli udělat pět stránek pracovního sešitu. Všechno jsem stihla, dokonce s předstihem, tak mi pan učitel dal něco navíc. Zrovna když jsem to dokončila, zazvonilo. Otevřela jsem si knížku a celou přestávku jsem si četla. Další dvě hodiny byla hudební výchova. Mám ji moc ráda! Proč? Hraji na flétnu a v budoucnu budu hrát na klarinet nebo na saxofon. Obě hodiny mě moc bavily. V první hodině si všechny děti, co hrají na nástroj (i já), udělaly kapelu. K nám se potom připojili zpěváci a zpěvačky a ti, co na nic nehráli, ani nezpívali, si vzali dřívka nebo bubínek. Potom jsme dostávali všelijaké noty a celá třída muzicírovala! Moc jsme si to užili.

Dvě poslední hodiny by bylo VV neboli výtvarná výchova. Kreslili jsme na téma „Opuštěný“. Já jsem nakreslila kaktus uprostřed pouště. Paní učitelka mě pochválila. Řekla, že je to velmi dojemné. Já jsem jí za to poděkovala a brečela jsem štěstím. Cestou na oběd se všude táhla příjemná vůně. Byly to

skořicové lívanečky! Rychle jsem je zhltna, a i když už do družiny nechodím, tak jsem se tam šla podívat. Jakmile jsem otevřela dveře, leknutím jsem ztuhla. Místo družiny byl lunapark! Rychle jsem se běžela podívat, co všechno tam je. Hned jsem si vzala růžovou vatu na špejli a šla jsem k věštce. Ta mi v kouzelné kouli řekla, že jsem ve svém vysněném dni ve škole a že nic z toho, co se stalo, není realita. A taky, že jsem usnula, když jsem dělala příběh do soutěže s názvem „O poklad strýce Juráše“.

A v tu chvíli jsem se probudila. Byl to úžasný sen! Škoda, že to, co jsem prožila, se nikdy nestane. Škoda...



Adam Pěnička

Kdybych já byl učitel

Kdybych já byl učitel,
každý by dělal to,
co by chtěl.
Ale pár pravidel bych měl!
Hlavně žádná sprostá slova
nezazněla by zde znova.

Hodně já bych chtěl,
abychom chodili ven.
Žáky bych hrou učil,
ne je jen v lavici mučil.

Chtěl bych, aby šťastní byli,
na výletech se pobavili.
Na výlet blíž i dál,
po světě bych s nimi cestoval,
aby všechno viděli
třeba i v sobotu a v neděli.

Kdyby všichni šťastní byli,
mé srdce by rozzářili.

Helena Hlavoňová

Krásný den

Ráno už jsem probuzená,
do školy připravená a těším se.
Vcházím do dveří třídy,
paní učitelka má nejmilejší
už hodinu českého jazyka řídí...
Přicházím pozdě dneska,
bože, já zaspala jsem!
Paní učitelka dnes ráno zas je hezká,
zavolá na mě: „Heli, pojď sem!“
Nezlobí se, má pro opozdilce pochopení,
raději však je, když všichni jsme ve třídě na zazvonění.
Laskavá je, přestože má s námi někdy těžkou práci,
učení mě baví, jen v matice se občas ztrácím...
Trpělivá je, když učí nás základy života,
ráda ji mám, je v ní jen láska a добрota.
Už poslední rok ji za třídní učitelku máme,
bude nám chybět, to už dopředu všichni známe...

$$\begin{array}{r} 198 \\ - 105 \\ \hline 36 \end{array}$$

✓

1

Julie Karafiátová

Moje cesta

Každé ráno, když se vzbudím
a vysvítá sluníčko,
z postele si povyskočím,
když mě šimrá na líčko.

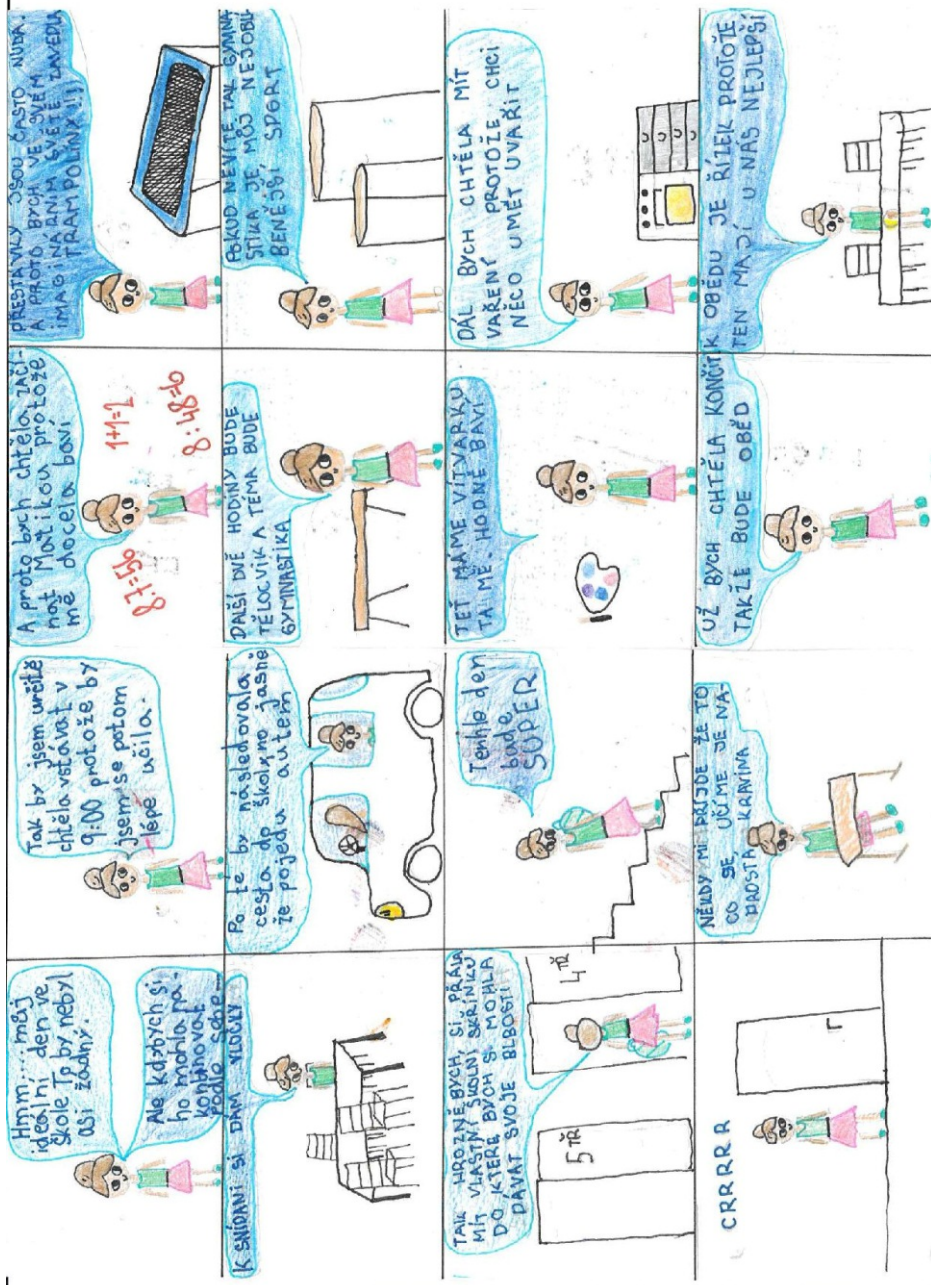
Přede mnou se otevírá
krásný slunný nový den.
Copak nám nového dává?
Splní se můj velký sen?

Do školy pak spěchám tiše,
kdopak mi dnes vstoupí do cesty?
Paní učitelka už za stolem píše,
má opravené sešity i testy.

Je to můj vzor pracovitý,
plný nadšení a odvahy,
jak nás denně vede do učení
a také do zábavy.

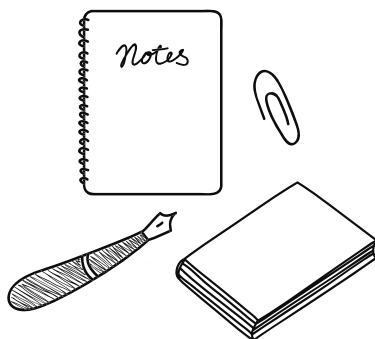
Seznamuje nás s dějinami,
učí lásce k přírodě,
obveselí nás písničkami,
diktát píšeme v pohodě.

A tak život mi tu plyne,
ve štěstí, lásce, radosti,
je krásné žít spokojeně v míru
a přijímat moudrosti.



III. kategorie

(6. – 7. třída)



Lucie Pěchova

Kdybych já byla učitelka

Vcházím do třídy plné tichých žáků. Dívám se na jejich vyděšené tváře, protože už vidí, že mám v ruce dvoustránkovou písemnou práci. Je plná obtížných matematických úloh, které vypočítají jen ti nejchytřejší a ti, kteří se neučili, pohoří hned na prvním příkladu. Spokojeně si sednu za katedru a během jejich patnáctiminutového snažení si vychutnávám ranní čaj a přemýšlím, čím je budu mučit dnes. „Zlomky!“ pronesu škodolibě a s dáblským úsměvem čekám, než si vytáhnou sešity. Na tabuli nahodím pár rovnic, které nikdy neviděli a neslyšeli, a na výpočet vyvolám Dvořáka, protože jsem ho stejně nikdy neměla ráda. „Za pět!“ zakřičím přísným hlasem, než by mohl cokoli říct. „A vy ostatní, co koukáte?! Proč nepíšete?! Pište!“ Kouknu se na hodinky, je teprve 8:27 a ti otrapové se už potí. Pohled mi padne na Dvořáka, který se od tabule snaží nenápadně odplížit. „No běž a nezavazej!“ vyprsknu na něj ještě a s potěšením sleduji, jak se jeho oči zalévají slzami. Vydařená hodina, pomyslím si, zatím co jde po chodbě slyšet školní zvonění doprovázené hlasitými kroky utíkajících žáků. Já si vykračuji lehce a pyšně jako Ivan z Mrazíka a s neskrývanou radostí sleduji, jak mi všichni kolem uhýbají z cesty. Pověst nejhorší učitelky na škole mám právem zaslouženou. V kabinetu se setkám s kolegyní, která je na odchodu. Stejně jako každé pondělní ráno jí nezapomenu osolit kávu svou extra slanou mořskou solí, kterou si syslím speciálně pro tuto chvíli. Chudák stará ženská! Stále ještě podezřívá paní uklízečku z toho, že jí hrnky špatně myje. Během krátké desetiminutové přestávky si jen tak tak stihnu nachystat věci na další hodinu, ale nakonec to stejně jako každý den dokážu na minutu přesně. Žáci sedí stejně vystrašeně jako předchozí hodinu. Místo písemek totiž nesu v podpaží elektrickou kouli. „Dvořáku, víš, co čeká žáka, když nevypočítá příklad v mém oblíbeném předmětu?“ Nechám mu pár vteřin na rozmyšlenou, a když se nevyjádří, odpovím za něj: „Předvedeš nám názornou ukázkou.“ A zapojím přístroj do zásuvky. Z koule se ozve rána a já se zděšeně probudím ve vlastní posteli. Kdybych já byla učitelka, pomyslím si, asi by mě zavřeli!

Eliška Šťastná

Jeden den učitelkou

Je 17:45 a já se teprve dostanu domů. Strašně vyřízená ze dvou písemek a kroužků. Dám vám otázku: „Co se stane, když se dostanete pozdě domů?“ Odpověď je lehká, přijdete do svého pokojíčku a... bleskovou rychlostí padnete do postele ve tvaru písmene X a připadáte si jako veverka, co spadla z Měsíce na Mars. Za ani ne 1 sekundu jsem spala...

Když jsem se probudila, už jsem nebyla rozplácená veverka, ale rozplácly medvěd. Nechápala jsem, co se stalo, má postel byla krásně zdobená a z dubového dřeva, mobil zmizel a vše bylo jako by z doby první republiky. Ne, to není možné! Přece jsem se nemohla ocitnout ve starém Československu, to odporuje fyzickým a dalším zákonům... Já uvažuji jako dospělá! V mém bývalém pokojíku jsem měla zrcadlo, to tu bylo také, ale místo rámu s květinami mělo dřevěný rám s vyřezávanými ornamenty. Podívala jsem se na sebe: „Ale co to!“ Ze zrcadla se na mě díval obraz ženy s kaštanovými vlasy a čokoládovými očima, které byly schované za brejličkami. Místo přetíracího trika košili, a když jsem koukla na své kalhoty, to byla teprve hrůza, že to ani psát nebudu. Vždyť tohle už dávno vyšlo z módy!

Vtom se za dveřmi ozve: „Kolegyně Aurélie, za 5 minut vám začíná výuka. Žáci 5. třídy na vás netrpělivě čekají!“ „Cože, já nejsem Aurélie, já jsem přece Eliška!“ Tohle jsem si řekla jen tak pro sebe. „Za chvíli tam budu,“ zavolala jsem. Takže je to pravda, opravdu jsem se ocitla v období 1. republiky.

Když otevřu dveře, první co vidím, jsou schody!!!, „Áááá“ v očekávání, že spadnu, ječím na celé kolo. Dole pod schody stojí malý mužík v saku a kalhotkách. „Paní Aurélie, co to má znamenat, vy se bojíte schodů?“ podotkne výsměšně. „Ne nebojím se schodů, ale kdo jste, pane?“ Ušklíbnu se a pomalu scházím po schodech dolů. „Copak vy mne neznáte? Jsem pan ředitel Fousek! Nechcete zavolat doktora, kolegyně?“ „Děkuji, nechci.“ Konečně se mi podaří dojít až dolů. Vydám se doleva v domnění, že jdu správným směrem do učebny. Vtom slyším opět mužíčkův hlas: „Na druhou stranu, kolegyně, učebna č. 4.“ Přitom se chechtá tak, že jsem mu rozuměla učebna č. 5. „Dobře, pane Fousku“, odpovím a dodám, „naučte se nesmát při hovoru s jiným učitelem.“ Znělo to ironicky, já vím, ale to jsem chtěla.

Na konci chodby jsem došla ke dvěma dveřím. Přijdu blíže a už jsem schopná přečíst cedulky na dveřích. Na jedné stojí č. 4, hlavní vyučující paní Aurélie Levender, na druhé je napsáno učebna č. 5, hlavní vyučující pan Karel

Díblík Fousek, ředitel.

Vejdu tedy do učebny č. 4 a nestačím se divit. Ve třídě je 29 žáků, všichni řvou, hází po sobě papírky a jeden dokonce houbou na tabuli – namočenou! mířil na cosi pod židli. Sehnu se, abych viděla, kdo je tam. Sedí tam malá holčička v červeném tričku a modré sukni. „Hej ty, kluku,“ zvednu se, „nech ji na pokoji!“ „Tudle!“ zařve kluk a vyplázne na mě jazyk. A vzápětí mi mokrá houba přistane v obličeji. „Ty, ty, ty...“ nemám slov pro takovou drzost. „Okamžitě do lavice, budeš psát ověřovací list!“ „Žádný u sebe nemáte,“ posmívá se jako pan Fousek. „I mám, hochu, mám, tady si sedni,“ ukážu na první lavici, „vezmi si papír a piš.“ Kluk silně protestuje, že tady sedí Albert a ten je šprt, a on, že šprt není a stejně nemá papír. Vrazím mu do ruky pero, které se válí na zemi, jeden ze zmuchlaných papírů narovná a uhladím do rovné plochy. „Tak a piš si! Na stromě pomlčka a napišeš všechny mluvnické kategorie. A ještě si připiš – mám kalhoty, dřevěná chalupa, o moři.“

„A ticho tady bude!“ zakřičím a děti náhle utichnou. Po celé třídě je mokro a na zemi se válejí papírky zmuchlaných koulí. „Tady to vypadá jako po 2. světové válce.“ Děti se na mě nechápavě dívají, jako by řikaly: „Není ta úča blázen, o jaké válce to mluví.“ Teprve teď mi to dojde – žádná 2. světová válka nebyla a raději se hned opravím, „po 1. světové...“ A otážu se dětí: „Znáte hru na vojáky a střelivo?“ Děti vrtí hlavou, jako že ne a co prý je to za hru. Dám se do vysvětlování. „Vytvoříme dvě družstva a ty zmuchlané papírky jsou střelivo, každá skupina má 10 minut na shromáždění co největšího množství střeliva. Na závěr vyhodnotíme, kdo vyhrál.“ „A jak se pozná, kdo vyhrál?“ ptají se děti. „Inu to je jednoduché, kdo nasbírá nejvíce střeliva, je vítěz.“

Následující kroky byly zřejmé, děti se rozdělily do dvou družstev, kapitány se stali Vojta s Dominikem. „Tři,“ začnu odpočítávat, „dva, jedna, start!“ Soutěž byla napínavá, nejprve vedlo družstvo Vojty, ale Dominikovo začalo brzy srovnávat. Všichni si to užívali až na kluka, který od začátku hodiny psal „ověřovák“. Nakonec děti spočítaly všechno sesbírané střelivo. Nebylo vítěze ani poraženého, obě skupiny nasbíraly 40 koulí. Všechno jsme společně splácali do tří velkých koulí a šlo se na matiku.

„Máme množinu D a V. Písmena P, T a Q jsou součástí množiny D a písmena T, R a O jsou součástí množiny V. Jaký je průnik D a V?“ Rozhlédnu se po třídě, „ty tam vzadu, jak se jmenuješ?“ „Já?“ otázal se žák, „Marek.“ „Aha, tak Marku, pojď k tabuli a vypočítej nám tenhle příklad.“ Kluk se postaví k tabuli a začne počítat. „D průnik V se rovná,“ vykládá a píše na tabuli, „se rovná T.“ „Dobře, Marku,“ otevřu si notýsek a píšu si jedničku. Vtom crrr!, hodina končí a začíná přestávka. Odcházím do svého bývalého pokoje s tím, že se podívám na písemnou práci toho kluka, kvůli němuž jsem měla tak mokré obličeje.

Panenko skákavá, to bylo chyb! Mám kalhoty napsal mam kalhoti,

u dřevěná chalupa určil rod mužský, o moři zase rod ženský, co vám budu povídat, byla to hrubka za hrubkou. Nakonec dostal smajlíka neutrál, který v překladu znamenal asi trojku. Smajlíkové známkování jsem zvolila proto, že mi přijde nejvhodnější a zároveň lepší než známka. Vymyslely jsme ho s kamarádkou v 5. třídě, když nám učitel dával do žákovských knížek vedle známky smajlíka.

Podle rozvrhu na stěně měl další hodinu s dětmi pan Fousek neboli Diblík, jak mu říkají žáci. Český jazyk a vlastivědu bych měla opět učit já. Rozhodla jsem se volný čas, který jsem měla k dispozici, využít na malování, psaní a vymýšlení opakovacího listu do vlastivědy. Když najednou zazvoní ten starý telefon. „Ano?“ zvednu sluchátko. „Tady pan Fousek, chci, abyste okamžitě přišla do hodiny fyziky.“ „Hned tam budu.“ Utíkám ze schodů, přibíhám ke třídě a prudce rozrazím dveře. Ach ne, zapomněla jsem, že se dnes děti učí o pastích a návnadách! Na hlavu mi spadne kyblík plný vody. „No tohle, kolego!“ zvolám a nasupeně odkráčím do svého pokoje. Ještě slyším, jak se za mnou děcka smějí.

To si vypijou, přidám jim do opakovacího listu další otázku: Který most stál na místě nynějšího Karlova mostu? a) ten stejný, b) Juditin, c) Anežčin. To jsem zvědavá, kdo to bude mít správně. A abych udělala hodinu zábavnější, připišu: Práce ve skupinách – zahrejte scénu, jak asi vypadala vražda knížete Václava. Zhruba jsem si rozdělila jména dětí na papíry po pěti. Když skončila hodina, byla jsem se vším hotová. Jediné, co mě čekalo, bylo najít si jiné oblečení, protože to, které jsem měla na sobě, bylo celé mokré. Vybrala jsem si krásné bílé šaty s červenými tulipány.

Převlečená jsem sešla do třídy, kde na mě čekalo překvapení, místo tří koulí z hodiny matematiky tady stál sněhulák s okousanou mrkví místo nosu. „Tak, děti, nyní máme spolu český jazyk a podle zápisků kolegyně Hájkové jste začali probírat přídavná jména,“ v hlavě se mi začal rodit plán. „Máte rádi hry?“ otážu se. „Ano, ano,“ ozývá se třídou. „Výborně, ve dvojicích si vezměte papír a zvolte si, kdo bude zapisovat. Hra spočívá v tom, že společně vymýšlíte přídavná jména na dané písmeno a jeden vše zapisuje. Rozumíte?“ Děti kývají, že ano. „Tak můžeme začít! První písmeno bude T.“

Děti psaly jako o závod. „Tři, dva, jedna,“ odpočítávám, „stop!“ „Nyní si spočítejte všechna zapsaná přídavná jména“, přikážu. Vítězem se nakonec stala Majka a Petr, kteří měli celkem neuvěřitelných 35 přídavných jmen na písmeno T. Dále následovala písmena A, H, L, E. „Žáci, pokud jste zapisovali správně, ze všech diktovaných písmen vám vyjde tajenka – slovo TAHLE. Zkuste nyní s tímto slovem vytvořit větu. Napište ji na malý papír, poskládejte ho do čtverce a odnese na můj stůl.“

Když jsem měla všechny lístky na stole, dala jsem jim za úkol vytvořit pětílístek se slovem HRA. Než měli děti úkol hotový, stihla jsem přečíst 3 lístky.

Na prvním stálo – Tahle hodina je výjimečná. Tom. Na druhém bylo – Tahle hodina je jako z pohádky. Káťa. Poslední mě velice dojal – Tahle učitelka je ta nejlepší z celé ČR. Mislal jsem, že ten opakovací lyst dopadne blbě, ale vaše oblyčejové hodnocení je skvělé. Petr :-). Pětílístek, který jsme s dětmi poskládali dohromady, vypadal takto:

Hra – zajímavá – naučná/ vzdělávací – zabavuje – hraje/ Hry – nás – stále – baví/ zábava

Hodina češtiny skončila a začala vlastivěda. Žáci se rozdělili do skupin podle připravených papírů se jmény. Opakovací list jim moc času nezabral, ale zajímavá byla jejich hraná představení. Na konci hodiny jsem si listy posbírala a všechny pochválila za skvělou práci. Ve svém pokoji jsem listy opravila, kupodivu byly všechny správně. Potom jsem si dočetla všechny papírky. Tyhle vyučovací hodiny mne natolik vyčerpaly, že jsem únavou usnula. Nikdy by mě nenapadlo, že být učitelkou, je taková dřina.

Když jsem se probudila, ležela jsem zpátky na svojí posteli. Na stole byl můj mobil a také domácí úkol. Teď už se mi nechtělo zůstat v posteli, ale radši jsem si vypracovala všechny úkoly na příští den. Protože, lidi, mít někdy domácí úkol je lepší než jeden vymýšlet.

Daniel
Rissel

Můj vysněný (nejlepší) učitel

Jako žák 7. třídy základní školy se můžu radovat z převelikého štěstí, že mám toho nejlepšího učitele, jakého si kdo kdy mohl vůbec vysnit. Pravdou je, že najít takového učitele může být pěkný oříšek.

Ředitelka naší malé měšťanské školy na Seznamově ulici, paní Superúžašňáková, se ho také nahledala. Sepsala dokonce velkou spoustu inzerátů do místních novin a následně uspořádala mimořádný regionální konkurz na nového třídního učitele. Výběrového řízení se zúčastnilo opravdu mnoho uchazečů z širokého okolí, avšak vyhrát mohl jenom ten nejlepší z nejlepších. A tím se po několika náročných kolech pohovoru stal pan Tomáš Smolík z Rožnova pod Radhoštěm. Že už podle jména nevyznívá jako nejvíc nejlepší učitel na světě? Opak je však pravdou, protože nikdy nemůžeme dát na první dojem. A u učitelů to platí dvojnásob.

Pan Tomáš Smolík z Rožnova měl sice v životě párkrát smůlu, ale vždy se jí

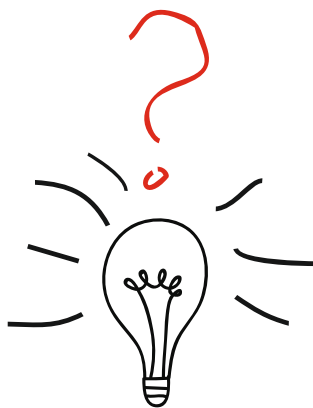
uměl postavit svým moudrým vysokým čelem s hrdostí. Dobře totiž věděl, že i když se někdy ocitneme na úplném dně a nevíme kudy kam, nesmíme se nechat odradit. Od tvrdého dna se můžeme odrazit a nabrat novou sílu.

Náš pan Smolík ale oplývá i jinými dobrými vlastnostmi. Kromě toho, že se nikdy nevzdává, šíří kolem sebe vždy veselou náladu na všechny strany. Dokáže tak bez problémů rozveselit a povzbudit i některé mé nevrlé a otrávené spolužáky.

Kromě optimismu srší i schopnostmi pohádkového dědy Vševědy. S přesností na desetiny odpoví na jakoukoliv obtížnou otázku, která mě a mé spolužáky napadne. Co se stalo v kterém roce, kdo stál u zrodu velikých věcí, výsledky komplikovaných matematických rovnic a vzorečků – to vše nám dokáže pohotově zodpovědět. Také ihned moc dobře ví a odhalí, kdo počmáral tabuli, schoval třídní knihu, opisoval při písemce nebo žvýká tajně svačinu během hodiny, vydává zvířecí zvuky a nedává pozor.

Především je však náš pan Smolík spravedlivý a ke všem přistupuje stejnou měrou. Nenadržuje šprtům a nemává pohotově rukou nad lajdáky. A taky jeho hodiny nejsou k uzoufání nudné a nezáživné. Většina z mých spolužáků si dokonce zapamatuje alespoň část učiva z minulé hodiny!

Takhle skvělý náš pan Tomáš Smolík je, a proto ho všichni máme tuze moc rádi. A proto také všem ostatním žákům moc přeji, aby alespoň jednou za život natrefili na svého vysněného nejlepšího učitele.



Nela Bělunková

Učitelka na vandru

Bylo deštivé ráno
A já šla do školy.
Přes lesy, hory i po poli.
Trošku jsem si prostě zašla,
než do školy jsem cestu našla.

A za všechny mé rady
mají mě ve škole rádi.
A určitě dneska ocení,
že přišla jsem po zvonění.

Krásné sny

Můj školní den
není zrovna pěkný sen.
Aby měl vše, co ke mně patří,
měl by být lepší než za tři.

A když se žákům něco podaří,
můj obličej se ihned rozzáří.
Sen je pak jako duha barevná
a ze tří je rázem za jedna.

Oči

Když děti v lavici sedí,
tak na mě upřeně hledí.
Pro třídu plnou milých očí,
opravuju písemky i v noci.

Někdy mi to nedá spát,
když musím pětku dětem dát.
Ty jejich slzy v prázdných očích,
mě prostě a zkrátka ničí.

Aneta Škroníčková

Kdybych byla učitelka

Učitelkou chci se stát,
učit číst, psát, počítat.
Obrázky jak od malíře
ve výtvarce na papíře.

V tělocviku dřepy, kliky,
to jsou přece snadné cviky.
V hudebce si zazpívat,
na nástroje učit hrát.

V matice se naučit,
jak psát slovní úlohy,
nebo třeba vypočítat
ty nejtěžší úkoly.

Poznávat hodiny,
zvířátka i květiny.
Úkoly jen dvakrát týdně,
někdo méně, kdo to stihne.

Opravovat písemky,
hned jak přijdu domů,
aby děti nečekaly
hodně dlouhou dobu.

O velkých přestávkách
si děti můžou hrát,
třeba se u toho
začnou někdy smát.

O přestávce míti dozor,
budu muset dávat pozor.
Odpoledne na porady,
s učiteli míti dobré vztahy.

V létě chodit na zmrzlinu,
na podzim zas pouštět draky,
v zimě můžem sáňkovat
nebo stavět sněhuláky.

Chtěla bych být na děti milá,
abych je co nejvíc naučila,
aby měly školu rádi
a byli bychom kamarádi.

To bych ale musela,
ve škole se více učit,
aby ten můj velký sen
nemohl nikdy skončit.

Štěpánka Ema Jaroňová

Jak vycvičit zvířátka

Až budu bohatá a velká,
chci být zvířátek cvičitelka.

Nejlehčí bude vycvičit psíka.
Udělá všechno, co se mu říká
a za psí mlsku musí
udělat i psí kusy.

Těžší už budou kachny nebo husy,
nějak to ale taky jít musí.
Pár povelů a za dny čtyři
vajíčka budou snášet přímo na
talíři.

Ať slepice nedělají nepořádek
učím je v zahrádce hnojit řádek.
Kuřince jsou dobré hnojivo,
v záhoně roste nám krmivo.

Jak na králíky, to budu vědět,
za mrkev učím je klidně sedět.
Pak vyberu králíci největší,
která má kožich nejlepší,
posadím si ji na kabát,
místo límce mě bude hřát.

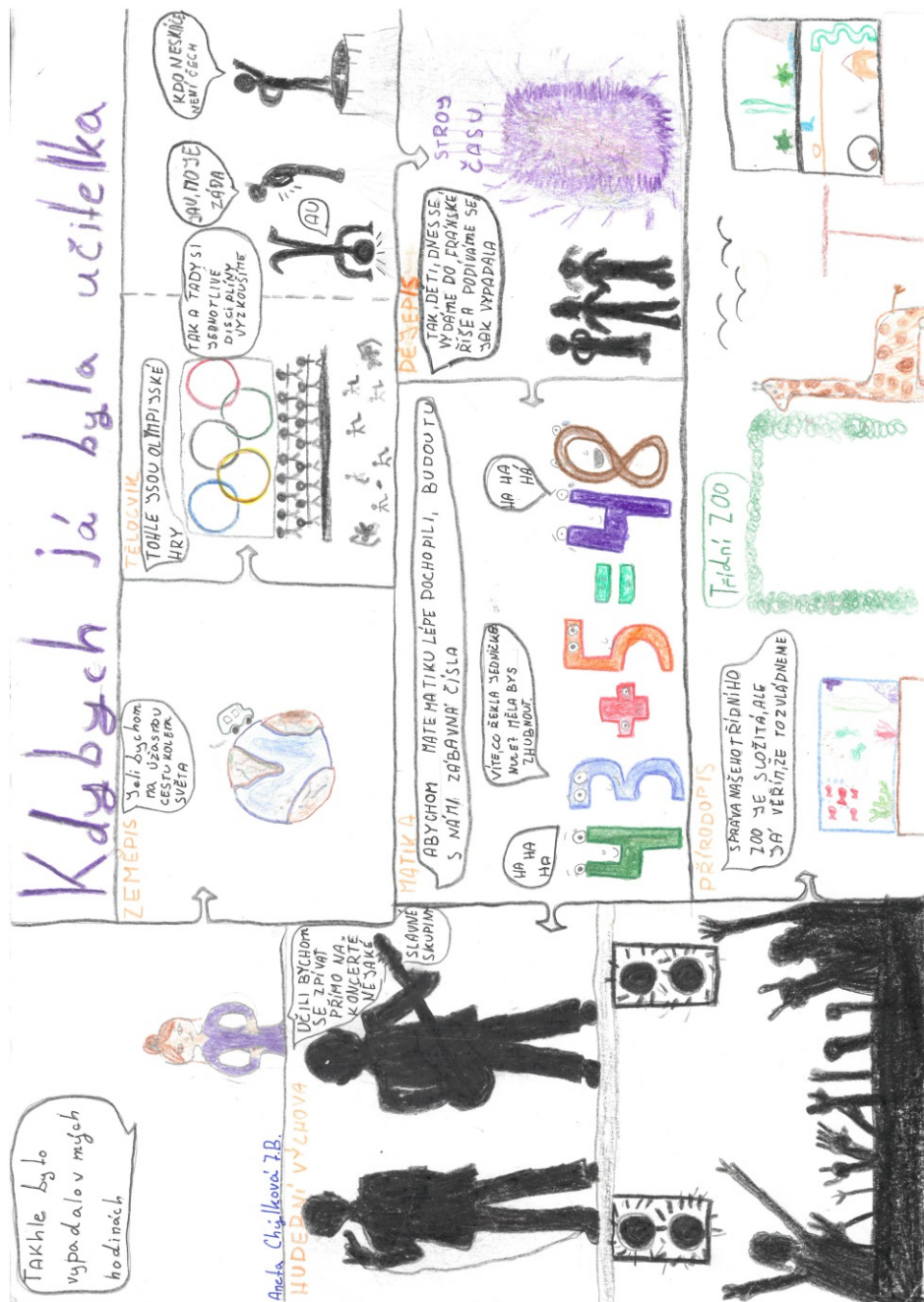
Na řadě jsou lesní zvířata.
Tak třeba divoká prasata.
Pořád ryjou s rypákem dole,
můžou se učit orat pole.

Jelena trávou nakrmíme
a v šatně si ho ustájíme.
Oblečení a jiné zboží
pověsíme mu na paroží.

A malé rezavé veverky,
co rejdí hbitě jak ještěrky,
nám nasbírají oříšky,
vymění nám je za šišky.

Nakonec kapry vezmu tři
z rybníčku na čerstvé povětří.
Naučím je chodit po ocásku
a půjdu s nimi na procházku.

Až secvičím všechna zvířátka,
bude to jako pohádka.
Pomůžou při všem zařízení,
za mlsku nebo pohlazení.



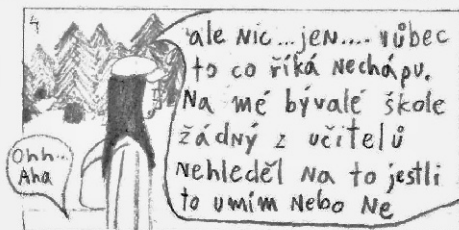
Správný

Učitel

-Julie Cábová-1 A8. Gymnázium R. p. A.-12 let-

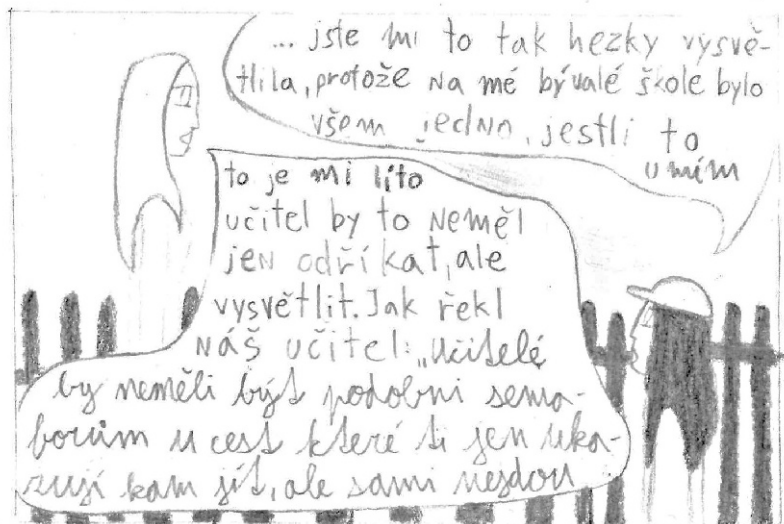


Později toho dne...





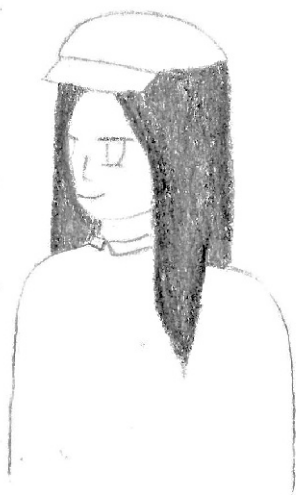
Po škole.....



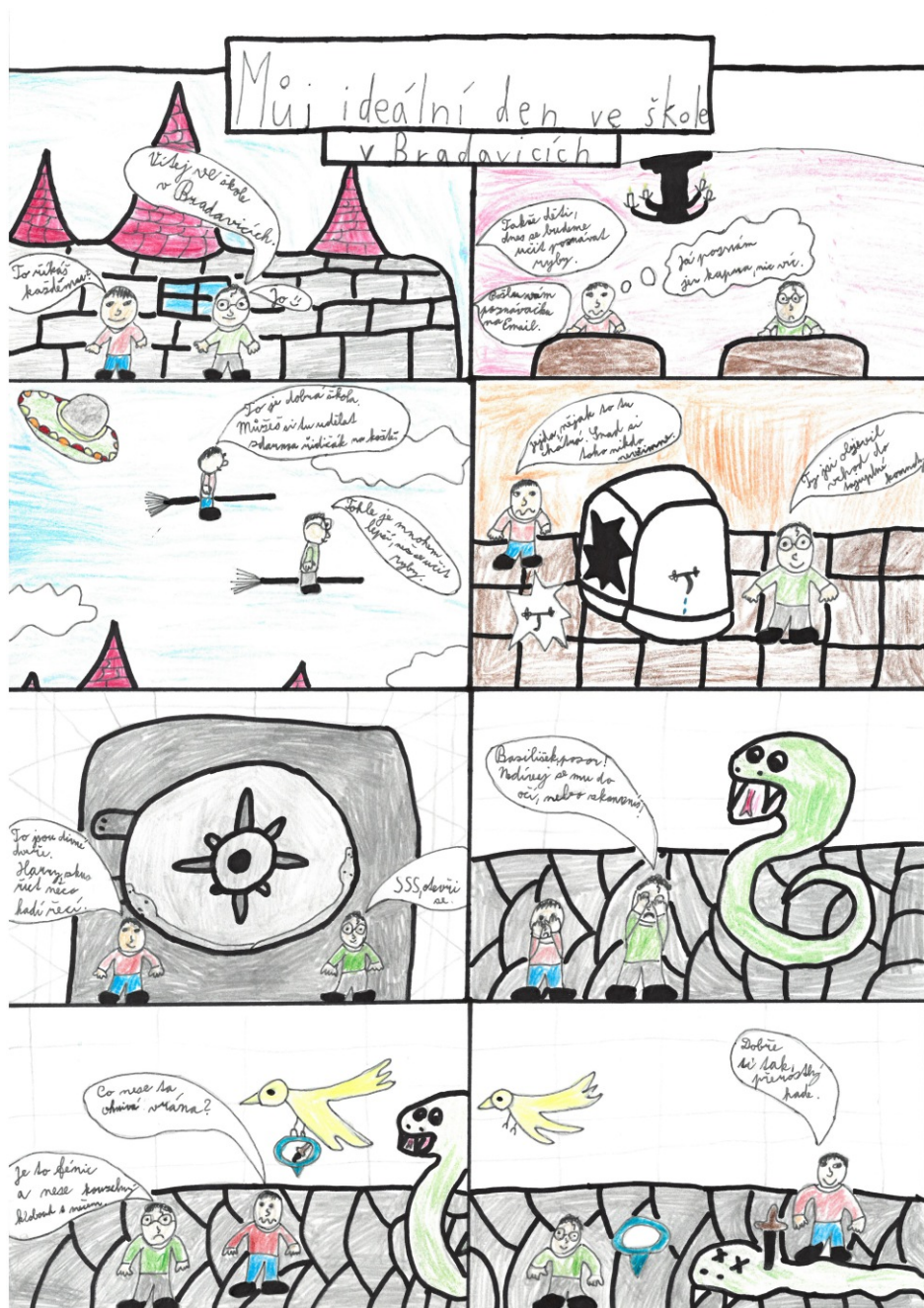
každopádně
vám moc
děkuju



není
zač

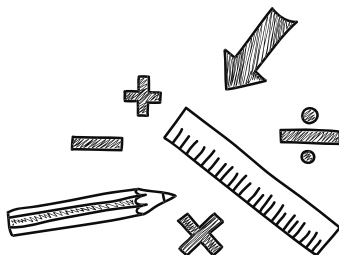


Konec



IV. kategorie

(8. – 9. třída)



Natálie Kopecká

Kdybych já byla učitelka

Právě jsem v posledním ročníku základní školy, kdy se rozhoduje o mém budoucím povolání a dalším studiu.

Představa, že bych se měla stát učitelkou?

Tohle povolání je hodně psychicky náročné, obnáší práci s dětmi, které máme něco naučit, zaujmout nebo nadchnout. Ne každý je na to vhodný. Ale když se takový člověk narodí a stane se z něj dobrý učitel, na kterého pak děti vzpomínají a pro kterého je tohle povolání posláním, to je pak radost chodit do školy. Také bych samozřejmě chtěla být oblíbená a ta nejlepší učitelka. Úplně to vidím, jak vcházím poprvé do třídy, oči žáčků mě dychtivě sledují s otázkou, co se bude dít, jak se projeví, jaká budu...

Takže za prvé... NIKDY bych nedávala poznámky za pozdní příchod! Copak je trestné, když někdo zaspí? Každému z nás se to nejednou stalo, tak budme tolerantní a budme rádi, že žák do školy v pořádku přišel. Zřejmě hrál do pozdních hodin hry na počítači. Přece když vyhráváte, nemůžete hru jen tak ukončit v tom nejlepším. To je potom samozřejmé, že na spánek není čas. Tento počítačový nadšenec jistě spal pouze dvě nebo tři hodiny, tak ho v klidu necháme časový deficit doplatit v zadní lavici a poprosíme děti, aby nehlučely.

Rozhodně bych v pondělí zrušila veškeré písemky. V pondělí, kdy jsou žáci rádi, že do školy dorazili včas, někteří rozespalí, polomrtví z náročného víkendu, s námahou sedící na nepohodlných tvrdých židlích, výuku nevnímají a často se stává, že ví pouze datum a své jméno, ale někdy ani to ne.

Za další – TAHÁKY. Tahák, to je vlastně individuální příprava, za kterou má být žák odměněn, ne potrestán. Dobře vím, jak dlouho trvá všechno na ten papírek sepsat a kolik času to zabere. Ještě těžší je najít místo, kde tahák schovat, a potom ta prťavá písmenka v nestřeženém okamžiku přechíst.

NAPOVÍDÁNÍ – Za napovídání bych určitě udělila pochvalu za snahu pomoci druhému v nouzi a naopak bych potrestala ty, kteří napovídat sobecky odmítali.

ZPĚV A HUDEBNÍ VÝCHOVA – V žádném případě bych pubertální mladíky s mutujícím hlasem nenutila ke zpěvu. Jejich hlasové sólo by mohlo spolužákům poškodit ušní bubínky a narušit jejich stále ještě nevyvinuté mozkové buňky.

LITERATURA A RECITACE – Básně? Tak to vůbec! Při slově básnička třída ztichne a vzduchem se začne linout deprimující nálada, která pohltí doslova

všechny. Když nastane ta chvíle, kdy se vyučující začnou přesvědčovat, jestli se básničku všichni naučili, žáci se snaží uhýbat pohledem, schovávat za spolužáky před nimi, předstírat, že něco důležitého píšou, nebo dělají, že vůbec neexistují. Tohle by mělo stačit k tomu, aby učitelé pochopili, že jsou žáci vyděšení k smrti, a těmhle situacím bych se určitě vyhýbala. Moc dobře znám ty situace, kdy se před tabulí přereknete nebo zapomenete nějaký ten verš. To se vám pak ti skvělí spolužáci, dokonce i ti nejlepší kamarádi začnou smát a potom si to zkuste dorecítovat!!!

ZAPOMÍNÁNÍ – Když žák zapomene sešit, či učebnici, nebudu z toho dělat vědu, takový školní batoh, ten něco váží a denně ho nosit se pronese. Raději zjistím, jestli nezapomněl mnohem důležitější věc, jakou je svačina, a pokud ano, s radostí mu dám tu svou. Určitě víte, jaké je být celé dopoledne o hladu a ještě sledovat své krmící se spolužáky.

Také bych určitě NIKDY nehodnotila žáky pomocí černých puntíků. Tyto slavné černé puntíky mnohé z nás pronásledují už od první třídy. Po obdržení tří puntíků jsme čekali to nejhorší. To potom bylo doma řečí... Každý z nás si to snad pamatuje. Tyto puntíky nás pronásledovaly i ve spánku. V noci jsme se probouzeli ve stresu, celí zpocení. Některým se stávalo, že ráno černé puntíky vystřídaly červené, a to přímo na obličeji. Dodnes se z toho vzpamatovávám.

Dále za mé největší selhání bych považovala používání těchto typicky školních vět, jako jsou: „Vždyť jste na to měli celé prázdniny! Vy se smějete teď, já se budu smát na konci roku. Hodinu končí učitel, ne zvonění.” Nebo něco jako: „Kdybych tě o půlnoci probudila, tak to musíš umět, jako když bičem mrská...”

Tohle by bylo pro začátek takové mé malé desatero, co mě napadlo, když jsem se nad tímto tématem malinko zamyslela.

A když si to tak čtu, myslím si, že bych mohla být u žáků oblíbená... a nebo nezaměstnaná.

Klára Pečivová

Umění učit

Kdysi o Vánocích, asi ve čtvrté třídě, jsem poprvé zatoužila být učitelkou. Přiznávám, možná ne úplně poprvé. Už dřív jsem si párkrát uvědomila, že učit by se mi líbilo. Ale byly to chvilkové myšlenky, vydržely sotva pár dní, a proto jim nevěnuji příliš pozornosti. Tehdy o Vánocích to bylo jiné. Mohli jsme si vyzkoušet, jaké to je. Na jednu hodinu. Po dvojicích si vytvořit vlastní program nebo jet podle učebnice, cokoliv budeme chtít. A my do toho šli.

Náš prvotřídní plán spočíval v pytlíku bonbonů omotaného obrovským množstvím balicího papíru a čtyřiceti otázkách. Když spolužáci zodpověděli správně, strhli jednu vrstvu, když ne, poslali tu pestrobarevnou kouli dál. Byla to zábava, ale někteří se přesto pohrdavě šklebili a přehlíželi naši snahu udělat to co nejlepší. Z celé situace jsem měla rozporuplné pocity, které jsem si nedokázala vysvětlit, ale teď vím, že mi došly dvě zásadní věci. Učit mě baví, ale protože naše třída nebyla jiná než třídy ostatní, lidi tam byli v závěru stejní jako všude jinde, vždycky by se našel někdo, koho by nezajímalo, co mu říkám, ani jak moc se snažím.

Když na chvíli odsunu tuto vánoční zkušenost stranou, musím říct, že učit je zvláštní způsob vyjádření. Nejenže o nás vypovídá předmět, jenž jsme si vybrali, ale taky to, jak ho pošleme dál. Mohla bych před nimi stát, vykládat a fascinaci nebo úžas přenést na ně, aniž by si mysleli, že jsem blázen? Být učitelem musí být jistým způsobem umění. V průběhu se rozvíjíme, tedy, pokud chceme. Můžeme si vyjezdít koleje a ty pak dokola a dokola objíždět, ale je tu mnohem víc možností. Učitel poznává lidi. Třeba ze slohových prací? Když se píše úvaha, je jedno téma, a tolik různých odpovědí na otázku. Kdybych byla učitelkou snažila bych se probudit zájem. Také bych si vytáhla svůj seznam z dětství, který si, jen pro případ, že bych se doopravdy učitelkou stala, vedu. Jsou na něm zaznamenány všechny věci, jež bych na jejich místě změnila. Například: předmětů je spousta, ne jeden, a protože naše mysl nemá nekonečnou kapacitu, nejde se všemu věnovat na sto procent.

Robert Fulghum ve své povídce Učení s ohněm! řekl: „Vynikajícím učitelům je jasné toto: Žáci či studenti z vás ani na okamžik nespouštějí oči. Při formálním vyučování, samozřejmě, ale taky při úplně obyčejných věcech. Někdy neposlouchají, co jim říkáte, ale vždycky sledují vaše činy a kroky. Protože se vám chtějí podobat.”

Popravdě ta situace tehdy o Vánocích mě trochu vyděsila. Přesto bych se

snažila být vynikající učitelkou a zároveň dobrým člověkem, aby neudělali špatně, kdyby se mi snad v něčem chtěli podobat.

Jamie
Šindel

Z osobního deníku Jamieho Šindela

Pátek 13. květen 2023

Vstávat a cvičit! Jak se říká, ranní ptáče dál doskáče. Stihl jsem kromě dřepů i 20 kliků, a i když byl pátek 13., tak jsem už od rána měl dobrou náladu. Vypil jsem kávu a dal si k snídani toust s marmeládou. Při vychutnávání ranní kávy jsem si v duchu říkal, hlavně ať nezapomenu vzít připravené TESTY do chemie – jsou na botníku!

Nachystal jsem si svačinu, vzal pár proteinových tyčinek, vytáhl z lednice krabičku s obědem, zkontroloval byt, zda jsou všude zhasnutá světla, a chystal se odejít do práce do školy, kde učím chemii a tělocvik. Málem bych zapomněl, беру klíče od vozu a už opravdu odcházím. Do práce to nemám daleko, asi 20 minut autem, ale někdy je ranní provoz hustší než jindy, a to bylo zrovna dnes.

BOŽE, zapomněl jsem ty testy do chemie! Rychle otáčím auto a vracím se zpět. Do školy jsem dorazil v 8 hodin. Hned u dveří jsem potkal pana ředitele, který kromě pozdravu ukázal prstem na své hodinky. Ano vím, jdu trochu pozdě, řekl jsem si a pelášil do 9.A, kde mi začínala 1. hodina chemie a mí žáci měli psát test. Protože se o mně říká, že jsem fajn učitel chemie, ve stručnosti jsem znovu všem ukázal, jak se tvoří názvy kyselin a testy na toto téma rozdál. Ke konci hodiny jsem ještě stihl ukázat jeden zajímavý pokus s kyselinou sírovou, která rozežrala lidský zub na prášek.

Po hodině jsem měl dozor na chodbě u tříd deváťáků a to bylo něco! Hluk a křik přehlušil i školní rozhlas, takže jsem ani nevěděl, co vlastně bylo řečeno.

Čtvrtou vyučovací hodinu jsem učil tělocvik osmáků. Protože bylo hezky, šli jsme ven na hřiště pořádně si zaběhat a hlavně, abychom se všichni nadýchlí čerstvého vzduchu, protože už mě z dnešního dne začala bolet hlava.

Po hodině byl čas oběda, ale já si u sebe v kabinetu ohřál svůj, protože nejsem milovníkem omáček a knedlíků, které pořád u nás v jídelně vaří, a navíc nechci vypadat jako koule – už tak to cvičení flákám.

Po škole jsem slíbil slabším žákům hodinové doučování chemie. Bylo fajn, že přišel i Mirek, žák 9.A, protože hlavně on potřebuje pomalejší vysvětlování. Ten mě potěšil nejvíc. O doučování si řekli žáci sami a já jim vyhověl. A je fakt, že se mnohým zlepšil průměr známek. A jejich „díky moc, pane učiteli, teď to chápu“ je taky hezké slyšet.

Taky vedu volitelný kroužek atletiky, který mám plně obsazený a který je vždy v pátek od 15 hodin. Díky špičkovému workoutovému školnímu hřišti jsem trénink obohatil o posilování. Mám v plánu, že v zimě budeme chodit do posilovny, ale uvidím, zda můj nápad ocení i žáci. To JÁ v jejich věku sportoval skoro denně, ale dnešní mládež je líná a jenom sedí u videotelefonů a počítačů. Snad se mi to podaří nenásilně změnit. Jsem sám zvědav. Trénink jsme si moc užili a celkem se i nasmáli.

Po 17. hodině jsem se vydal na cestu domů. A musím říct, že i když byl pátek 13. a zrovna ráno jsem nezačal až tak úplně šťastně, pro mě to byl úspěšný den a myslím, že i pro žáky. Aspoň na některých to bylo vidět. Každopádně jsem rád, že jsem učitel a že má práce má smysl. Neměnil bych za nic na světě!



Tereza Včelařová

Učitelský sbor

Každý učitelský sbor,
a o tom jistě není žádný spor,
skládá se z různých lidí,
tak se mrknem, jak je žáci vidí.

Češtinářka, ta všechno četla
a nestává se, že by se pletla.
Pýcha, pytel, pysk –
tak tím si buď jist!

Tělocvikář samý sval,
ten nechodí, to je přímo cval!
Když za běh body nezískáš,
příšťalkou tě vypíská.

Na učitele matematiky
nezkoušej žádné taktiky.
Násobek či dělitel
je to přísný učitel.

Zato v cizím jazyce,
tam baví mě to velice.
Je to pravda odvěká,
že ne šaty, ale jazyk dělá člověka.

Dějepisář učí předmět,
co postrádá logiku,
ale pamatuj si letopočty,
ať mozek nejde ze cviku.

Učitelé zeměpisu,
jak já to tedy chápu,
nosí v ruce s sebou všude
atlas nebo mapu.
Když nevíš, kde je Guantánamo,
tak máš vážný problém, kámo.

Poznali jste se, učitelé?
Byla moje slova nevhodná?
Pak vás jistě uklidní,
že podobnost je čistě náhodná.

Tereza Křenková

Kdybych já byla učitelka

Zvláštní šimrání v okolí žaludku,
při myšlence naskakuje husí kůže,
kdo za to asi může? – Stres.
Prázdniny skončily a nový školní rok začíná již dnes.

Kdybych já byla pedagogem, přáním mým by bylo,
aby se něco změnilo.
Žáci a studenti by stresem netrpěli
a při cestě do školy by si pěli.

Podílela bych se na vytvoření originální metodiky,
která by obohatila vývoj naší pedagogiky.
Není to má idea,
tak konal již Jan Ámos Komenský s přívěskem učitel národa.

Součástí života jsou dnes sociální sítě,
tyto však nijak neobohatí tě.
Vznikají problémy s důvěryhodností dat,
proto bych nedoporučovala je používat.

Avšak v rámci jednotlivých předmětů,
by žáci mohli využívat vzdělávacích materiálů na internetu.
Pedagog využije znalostí nabytých pomocí softwaru
a další znalosti dodá dle jeho výběru.

Učitel, kterého má student rád,
by měl být přísný, vtřícný a také dobrý kamarád.
Škola a studium by mělo být hrou
a případný stres studentů bude neznámou.

Dan Kutěj

Vysněný školní den

Únava mě tíží,
večer se mi oči klíží.
„Ach jo, zítra do školy.“

Jdu spát,
naráz budík řinčí.
„Sakra, nemám úkoly!“

Vyskočím, málem se přerazím,
sešit stěží nacházím.
„Co to mělo být?“

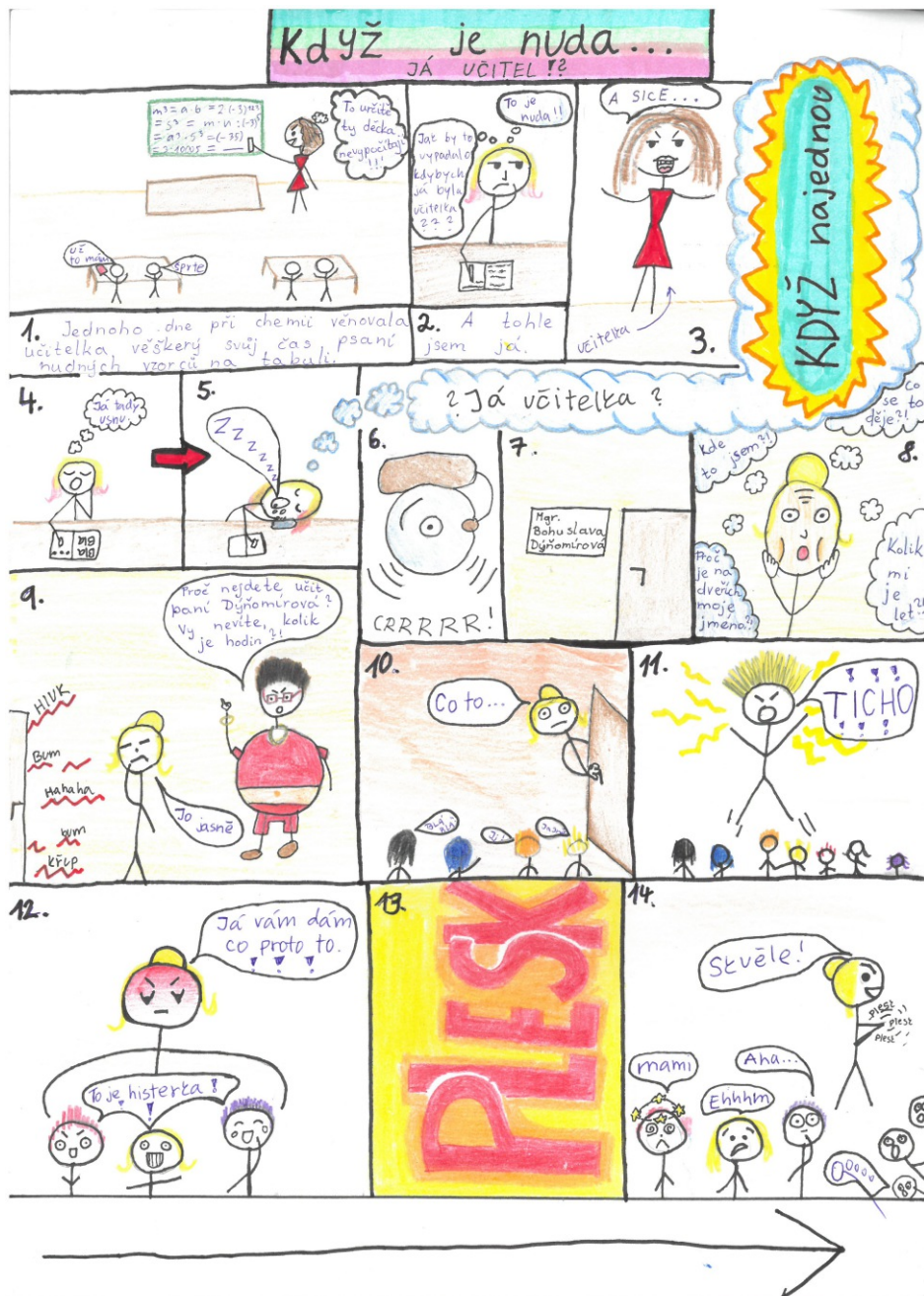
Jo, matika, tak počítám,
jenom si teď vyčítám,
že jsem na to neměl klid.

Počítám, čísla se v hlavě honí,
tu na kalendář pohlédnu.
„To jsem si dal, vždyť nezvoní!“
Do postele ulehnu.
„Uf, je sobota.“

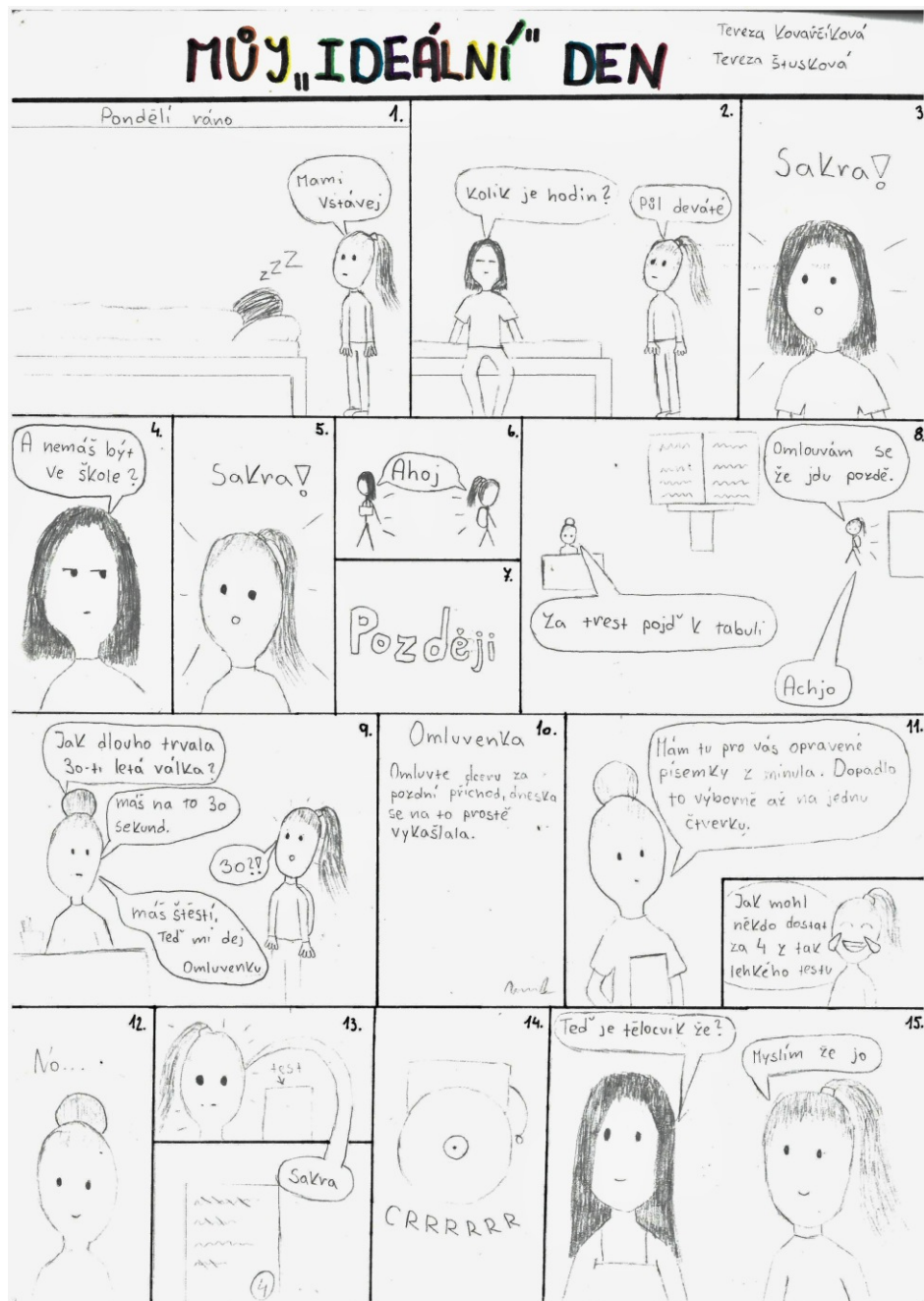


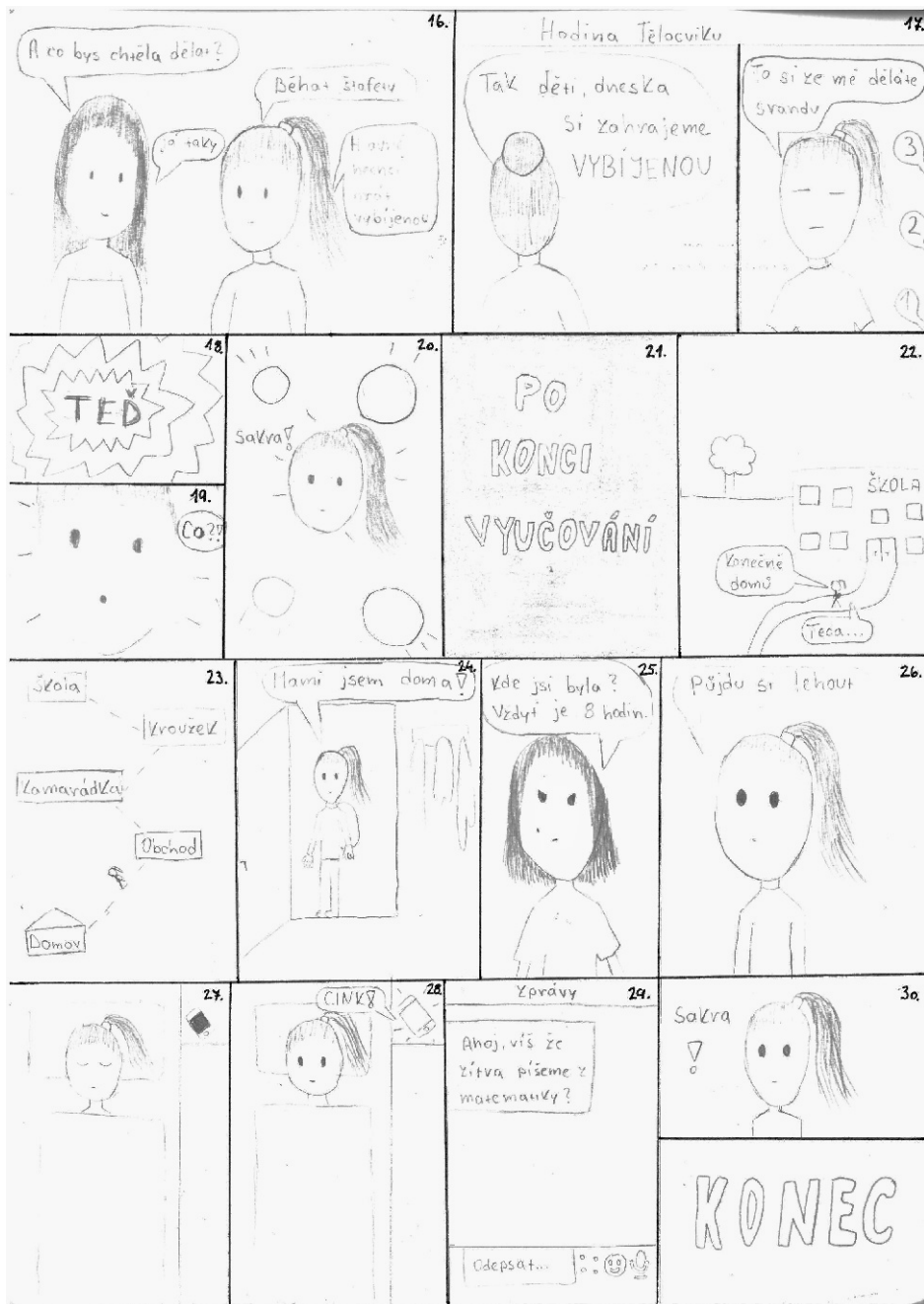












Obsah

I. Kategorie (1. – 3. třída)

próza

1. Klára Kubínová (ZŠ Sedmíkráska):
Můj ideální den ve škole 6
2. Matěj Černoch (ZŠ Koryčanské Paseky):
Můj vysněný den ve škole 6
3. Sára Posadová (ZŠ Sedmíkráska):
Moje vysněná učitelka 7

poezie

1. Alžběta Juříčková (ZŠ Vidče):
Tahle škola, to je sen 8
2. Nikola Horáková (ZŠ Vidče):
Krásný den 8
3. Teodor Vaculín (ZŠ Vidče):
Já učitel 9

komiks

1. Nikola Mandulová (ZŠ Vidče):
Hurá do školy 10
2. Albert Parma (ZŠ Sedmíkráska):
Školní výlet do dalekých zemí 11



II. Kategorie (4. – 5. třída)

próza

- 
1. Berenika Farníková (ZŠ 5. května):
Můj první den v Bradavicích 16
 2. Zdeňka Lázníčková (ZŠ Koryčanské Paseky):
Můj ideální den ve škole 18
 3. Anna Nejezchlebová (ZŠ Sedmikráska):
Můj ideální den ve škole 19

poezie

1. Adam Pěnička (ZŠ Vidče):
Kdybych já byl učitel 21
2. Helena Hlavoňová (ZŠ 5. května):
Moje nejoblíbenější paní učitelka 22
3. Julie Karafiátová (ZŠ 5. května):
Moje cesta 23

komiks

1. Eva Bahnerová (ZŠ Vidče):
Můj ideální den ve škole 24

III. Kategorie (6. – 7. třída)

próza

- | | |
|--|----|
| 1. Lucie Pěchová (ZŠ 5. května):
Kdybych já byla učitelka | 27 |
| 2. Eliška Šťastná (Gymnázium Rožnov):
Jeden den učitelkou | 28 |
| 3. Daniel Rissel (ZŠ 5. května):
Můj vysněný učitel | 31 |

poezie

- | | |
|--|----|
| 1. Nela Bělunková (ZŠ Pod Skalkou):
Učitelka na vandru, Krásné sny, Oči | 33 |
| 2. Aneta Škroníčková (ZŠ 5. května):
Kdybych já byla učitelka | 34 |
| 2. Štěpánka Ema Jaroňová (ZŠ Videčská):
Jak vycvičit zvířátka | 35 |
- 

komiks

- | | |
|---|----|
| 1. Aneta Chýlková (ZŠ 5. května):
Kdybych já byla učitelka | 36 |
| 2. Julie Cábová (Gymnázium Rožnov):
Správný učitel | 37 |
| 3. Adam Fusek (ZŠ 5. května):
Můj ideální den ve škole v Bradavicích | 41 |

IV. Kategorie (8. – 9. třída)



próza

1. Natálie Kopecká (ZŠ Videčská):
Kdybych já byla učitelka 43
2. Klára Pečivová (Gymnázium Rožnov):
Umění učit 45
3. Jamie Šindel (ZŠ 5. května):
Z osobního deníku Jamieho Šindela 46

poezie

1. Tereza Včelařová (ZŠ Pod Skalkou):
Učitelský sbor 48
2. Tereza Křenková (ZŠ 5. května):
Kdybych já byla učitelka 49
3. Dan Kutěj (ZŠ Pod Skalkou):
Vysněný školní den 50

komiks

1. Tereza Sommerová, Sofie Burešová (ZŠ Videčská):
Můj nejlepší mimoden 51
2. Amélie Burešová, Markéta Sačková (ZŠ Videčská):
Když je nuda 53
3. Tereza Kovaříčková, Tereza Štusková (ZŠ Videčská):
Můj „ideální“ den ve škole 55

„Čím víc budeš vědět, tím větší bude tvůj svět.“

Jan Amos Komenský

Almanach oceněných prací
oblastního kola literární soutěže
O poklad strýca Juráša
2019/2020

Práce nebyly stylisticky upravovány.

Sestavila: Jitka Slezáková

Sazba: Sabina Panáčková

Ilustrace: School vector
created by freepik - www.freepik.com

V roce 2020 vydala Městská knihovna Rožnov pod Radhoštěm, příspěvková organizace. Bezručova 519, 756 61, Rožnov pod Radhoštěm.
tel. 571 654 747, 777 750 455 (půjčovna), 776 466 982 (čítárna)
knihovna@knir.cz, www.knir.cz, www.facebook.com/knir.cz



Městská
knihovna
Rožnov pod Radhoštěm